Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1342/2008

z dnia 18 grudnia 2008 r.

ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2004

(Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 20)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r.	L 343	1	22.12.2009
►M2	Rozporządzenie Rady (UE) nr 1243/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r.	L 352	10	21.12.2012
►M3	Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2324 z dnia 11 grudnia 2015 r.	L 328	101	12.12.2015

sprostowane przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 231 z 1.9.2010, s. 6 (1342/2008)

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1342/2008

z dnia 18 grudnia 2008 r.

ustanawiające długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2004

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

a także mając na uwadze, co następuje:

►C1 (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2004 z dnia 26 lutego 2004 r. ustanawiające środki odnowienia zasobów dorsza ([2]) ma na celu zapewnienie bezpiecznego odnowienia w okresie od pięciu do dziesięciu lat zasobów dorsza w cieśninie Kattegat i Morzu Północnym, włączając w to cieśninę Skagerrak oraz wschodnią część kanału La Manche, zachodnią część Szkocji ◄ i w Morzu Irlandzkim do bezpiecznego poziomu zalecanego przez naukowców.

(2) Najnowsza opinia naukowa Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES) wskazuje na to, że ograniczenia połowów dorsza, wynikające z łącznego skutku całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC), środków technicznych oraz uzupełniających środków zarządzania nakładem połowowym, w tym monitorowania i kontroli, mających zapobiec połowom i wyładunkowi dorsza pochodzącego z nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów, są zdecydowanie niewystarczające, aby ograniczyć śmiertelność połowową do poziomu pozwalającego na odnowienie zasobów dorsza, i że żadne z czterech zasobów dorsza objętych rozporządzeniem (WE) nr 423/2004 nie wykazało wyraźnych oznak odnowy, choć w przypadku zasobów w Morzu Północnym widać pewne oznaki poprawy.

(3) Konieczne wydaje się wzmocnienie tego systemu i wprowadzenie długoterminowego planu umożliwiającego zrównoważoną eksploatację zasobów dorsza opartą na maksymalnym podtrzymywalnym połowie.

(4) Zgodnie z ostatnimi opiniami naukowymi, w szczególności w odniesieniu do długofalowych tendencji w ekosystemach morskich, trudno jest dokładnie określić pożądany w dalszej perspektywie poziom biomasy. Na skutek powyższego cel planu długoterminowego należy zmienić z celu powiązanego z biomasą na cel związany ze śmiertelnością połowową, co powinno mieć również zastosowanie do dozwolonych poziomów nakładu połowowego.

(5) Zasoby dorsza w Morzu Północnym należą również do Norwegii i podlegają wspólnemu zarządzaniu. Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny w należny sposób uwzględniać konsultacje z Norwegią zgodnie z Umową w sprawie rybołówstwa między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii ([3]).

([1]) Opinia z dnia 21 października 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([2]) Dz.U. L 70 z 9.3.2004, s. 8.
([3]) Dz.U. L 226 z 29.8.1980, s. 48.

▼B

(6) W przypadku gdy Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) nie jest w stanie wydać opinii na temat TAC ze względu na brak wystarczająco dokładnych i reprezentatywnych informacji, należy ustanowić przepisy zapewniające spójne ustalanie TAC nawet w przypadku niewystarczających danych.

(7) Aby zapewnić osiągnięcie celów związanych ze śmiertelnością połowową oraz przyczynić się do ograniczenia odrzutów, uprawnienia do połowów w kontekście nakładu połowowego należy również ustalać na poziomach spójnych z wieloletnią strategią. Wymienione uprawnienia do połowów powinny być w miarę możliwości określane ze względu na rodzaje narzędzi połowowych na podstawie bieżących praktyk połowowych. Należy przewidzieć przegląd okresowy skuteczności systemu zarządzania oraz zadbać w szczególności o to, by dokonano przeglądu systemu regulacji nakładów połowowych, gdy zasoby dorsza osiągną poziomy umożliwiające eksploatację przynoszącą maksymalnie podtrzymywalny połów.

(8) Należy wprowadzić nowe mechanizmy zachęcające rybaków do uczestnictwa w programach unikania połowów dorsza. Wszelkie takie programy unikania połowów lub zmniejszania odrzutów z większym prawdopodobieństwem odniosą sukces, jeżeli zostaną opracowane we współpracy z sektorem rybołówstwa. Zgodnie z powyższym takie programy opracowane w porozumieniu z państwami członkowskimi należy uważać za skuteczne środki propagowania zrównoważonych połowów i należy zachęcać do ich opracowywania. Ponadto państwa członkowskie powinny korzystać z uprawnień do przyznawania dostępu do połowów zasobów dorsza, tak aby zachęcać swoich rybaków do prowadzenia połowów w sposób bardziej selektywny i mniej szkodliwy dla środowiska.

(9) Środki o podstawowym znaczeniu dla wspólnej polityki rybołówstwa to: ustanawianie i przyznawanie limitów połowowych, ustalanie minimalnego i zapobiegawczego poziomu zasobów oraz poziomu wskaźnika śmiertelności połowowej, a także maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego dla każdej grupy nakładu połowowego i państwa członkowskiego oraz wyłączenie pewnych grup statków z systemu nakładu połowowego ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu. Rada powinna pozostawić sobie prawo bezpośredniego wykonywania uprawnień wykonawczych w tych konkretnych kwestiach.

(10) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności związanych z dostosowaniem ograniczeń nakładu połowowego w ramach maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego ustanowionego przez Radę należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]).

(11) Należy wprowadzić dodatkowe środki kontroli, oprócz przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r., ustanawiającym system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ([2]), by zapewnić zgodność ze środkami przedstawionymi w niniejszym rozporządzeniu.

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.
([2]) Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1.

▼B

(12) Należy ustalić zasady uznawania planu długoterminowego ustanowionego niniejszym rozporządzeniem, biorąc pod uwagę sytuacje poszczególnych zasobów, za plan odbudowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ([1]) oraz do celów art. 21 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego ([2]) lub, alternatywnie, za plan zarządzania w rozumieniu art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 oraz do celów art. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

(13) Rozporządzenie (WE) nr 423/2004 powinno zostać uchylone i zastąpione przez niniejsze rozporządzenie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia plan dla następujących czterech zasobów dorsza odpowiadających następującym obszarom geograficznym:

a) cieśnina Kattegat;

b) Morze Północne, cieśnina Skagerrak i wschodnia część kanału La Manche;

▼C1

c) zachodnią część Szkocji;

▼B

d) Morze Irlandzkie.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia, poza definicjami określonymi w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, stosuje się następujące definicje:

a) „grupa nakładu połowowego” oznacza jednostkę zarządzania danego państwa członkowskiego, dla której ustalany jest maksymalny dopuszczalny nakład połowowy. Określa się ją za pomocą grupy narzędzi i obszaru; wykaz grup narzędzi i obszarów znajduje się w załączniku I;

b) „zagregowana grupa nakładu połowowego” oznacza grupy nakładu połowowego wszystkich państw członkowskich, które to grupy stosują tę samą grupę narzędzi i działają na tym samym obszarze;

c) „połów na jednostkę nakładu” oznacza ilość złowionego dorsza wyrażoną w ilości żywej wagi na jednostkę nakładu połowowego wyrażoną w kilowatodniach w okresie jednego roku;

d) „odpowiednie grupy wiekowe” oznacza wiek 3, 4 i 5 lat w odniesieniu do dorsza w cieśninie Kattegat; wiek 2, 3 i 4 lata w odniesieniu do dorsza w Morzu Irlandzkim, Morzu Północnym, cieśninie Skagerrak i we wschodniej części kanału La Manche; wiek 2, 3, 4 i 5 lat w odniesieniu do dorsza na zachód od Szkocji; lub inne grupy wiekowe, uznane za odpowiednie zgodnie z zaleceniem STECF.

([1]) Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.
([2]) Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1.

▼B

Artykuł 3

Definicje geograficzne

Dla celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się następujące geograficzne definicje obszarów geograficznych:

a) „Kattegat” oznacza tę część strefy IIIa, wyznaczoną przez ICES, która jest ograniczona od północy linią ciągnącą się od latarni morskiej w Skagen do latarni morskiej w Tistlarna, a stamtąd do najbliższego punktu na wybrzeżu Szwecji, zaś na południu linią ciągnącą się z Hasenore do Gnibens Spids, z Korsahage do Spodsbjerg i z Gilhjerg Hoved do Kullen;

b) „Morze Północne” oznacza podobszar ICES IV oraz tę część strefy ICES IIIa, która nie należy do Skagerrak i Kattegat, a także tę część strefy ICES IIa, która należy do wód znajdujących się pod zwierzchnictwem lub jurysdykcją państw członkowskich;

c) „Skagerrak” oznacza tę część strefy ICES IIIa, która jest ograniczona od zachodu linią ciągnącą się od latarni morskiej w Hantsholm do latarni morskiej w Lindesnes oraz od południa linią ciągnącą się od latarni morskiej w Skagen do latarni morskiej w Tistlarna, a stamtąd do najbliżej położonego punktu na wybrzeżu Szwecji;

d) „wschodnia część kanału La Manche” oznacza strefę ICES VIId;

e) „Morze Irlandzkie” oznacza strefę ICES VIIa;

f) „na zachód od Szkocji” oznacza strefę ICES VIa oraz tę część strefy ICES Vb, która znajduje się pod zwierzchnictwem lub jurysdykcją państw członkowskich.

Artykuł 4

Obliczanie nakładu połowowego

Do celów niniejszego rozporządzenia nakład połowowy wykorzystany przez grupę statków obliczany jest jako suma produktów wartości zdolności połowowej wyrażonej w kW dla każdego statku i liczby dni, które każdy statek spędził w obrębie jednego z obszarów określonego w załączniku I. Dzień przebywania w obszarze oznacza każdy nieprzerwany okres 24 godzin (lub jego część), w którym statek znajduje się w obszarze oraz znajduje się poza portem.

Artykuł 5

Cel planu

1. Plan, o którym mowa w art. 1, zapewnia zrównoważoną eksploatację zasobów dorsza na podstawie maksymalnie podtrzymywalnego odłowu.

2. Cel ustanowiony w ust. 1 powinien zostać osiągnięty przy utrzymaniu następującej śmiertelności połowowej dorsza w odniesieniu do odpowiednich grup wiekowych:

Zasoby	Śmiertelność połowowa
Dorsz w cieśninie Kattegat	0,4
Dorsz na zachód od Szkocji	0,4
Dorsz w Morzu Irlandzkim	0,4

▼B

3. W odniesieniu do zasobów dorsza w Morzu Północnym, cieśninie Skagerrak i wschodniej części kanału La Manche cel ustanowiony w ust. 1 osiąga się przy utrzymaniu śmiertelności połowowej dorsza w odniesieniu do odpowiednich grup wiekowych, o których mowa w art. 8.

ROZDZIAŁ II

CAŁKOWITE DOPUSZCZALNE POŁOWY

Artykuł 6

Poziom minimalny i poziom zapobiegawczy

Poziom minimalny biomasy tarłowej oraz poziom zapobiegawczy biomasy tarłowej w odniesieniu do każdego z zasobów dorsza wynosi:

Zasoby	Poziom minimalny biomasy tarłowej (w tonach)	Poziom zapobiegawczy biomasy tarłowej (w tonach)
Dorsz w cieśninie Kattegat	6 400	10 500
Dorsz w Morzu Północnym, cieśninie Skagerrak i wschodniej części kanału La Manche	70 000	150 000
Dorsz na zachód od Szkocji	14 000	22 000
Dorsz w Morzu Irlandzkim	6 000	10 000

Artykuł 7

Procedura określania TAC dla zasobów dorsza w cieśninie Kattegat, na zachód od Szkocji i w Morzu Irlandzkim

1. Każdego roku Rada podejmuje decyzję dotyczącą TAC na nadchodzący rok dla każdego z zasobów dorsza w cieśninie Kattegat, na zachód od Szkocji i w Morzu Irlandzkim. TAC oblicza się poprzez odjęcie od całkowitej ilości odłowionych dorszy przewidywanej przez STECF jako odpowiadającej wskaźnikom śmiertelności połowowej, o których mowa w ust. 2 i 3, następujących ilości:

a) ilości ryb równej spodziewanym odrzutom dorsza z danego zasobu;

b) w stosownych przypadkach, ilości odpowiadającej innym źródłom śmiertelności dorsza spowodowanej przez połowy, którą ustala się na podstawie wniosku Komisji.

2. W oparciu o zalecenie STECF TAC spełnia następujące warunki:

a) jeżeli wielkość zasobu w dniu 1 stycznia w roku stosowania TAC jest, zgodnie z prognozą STECF, poniżej poziomu minimalnego biomasy tarłowej ustanowionego w art. 6, należy zmniejszyć wskaźnik śmiertelności połowowej o 25 % w roku stosowania TAC w porównaniu do wskaźnika śmiertelności połowowej w roku poprzedzającym;

b) jeżeli wielkość zasobu w dniu 1 stycznia w roku stosowania TAC jest, zgodnie z prognozą STECF, poniżej poziomu zapobiegawczego biomasy tarłowej ustanowionego w art. 6 i większa od poziomu minimalnego biomasy tarłowej ustanowionego w art. 6 lub jemu równa, należy zmniejszyć wskaźnik śmiertelności połowowej o 15 % w roku stosowania TAC w porównaniu do wskaźnika śmiertelności połowowej w roku poprzedzającym; oraz

▼B

c) jeżeli wielkość stada w dniu 1 stycznia w roku stosowania TAC jest, zgodnie z prognozą STECF, większa od poziomu minimalnego biomasy tarłowej ustanowionego w art. 6 lub jemu równa, należy zmniejszyć wskaźnik śmiertelności połowowej o 10 % w roku stosowania TAC w porównaniu do wskaźnika śmiertelności połowowej w roku poprzedzającym.

3. Jeżeli – w oparciu o opinię STECF – na skutek stosowania ust. 2 lit. b) i c) wskaźnik śmiertelności połowowej jest niższy niż wskaźnik śmiertelności połowowej określony w art. 5 ust. 2, Rada ustanawia TAC na takim poziomie, wskutek którego wskaźnik śmiertelności połowowej ma wartość określoną w tym artykule.

4. Przy wydawaniu opinii zgodnie z ust. 2 i 3 STECF przyjmuje, że w roku poprzedzającym stosowanie TAC dokonuje się połowów zasobu przy dostosowaniu śmiertelności połowowej równej ograniczeniu maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego mającego zastosowanie w danym roku.

5. Niezależnie od przepisów ust. 2 lit. a), b) i c) oraz ust. 3 Rada nie ustala TAC na poziomie, który jest wyższy lub niższy o więcej niż 20 % w stosunku do TAC ustalonego na poprzedni rok.

Artykuł 8

Procedura określania TAC dla zasobów dorsza w Morzu Północnym, cieśninie Skagerrak i wschodniej części kanału La Manche

1. Każdego roku Rada podejmuje decyzję dotyczącą TAC dla zasobów dorsza w Morzu Północnym, cieśninie Skagerrak i wschodniej części kanału La Manche. TAC oblicza się, stosując zasady redukcji określone w art. 7 ust. 1 lit. a) i b).

2. TAC oblicza się wstępnie zgodnie z ust. 3 i 5. Od roku, w którym wielkość TAC wynikająca z zastosowania ust. 3 i 5 byłaby niższa niż wielkość TAC wynikająca z zastosowania ust. 4 i 5, TAC oblicza się zgodnie z ustępami 4 i 5.

3. Wstępnie TAC nie przekracza poziomu odpowiadającego śmiertelności połowowej, który jest ułamkiem prognozy dotyczącej śmiertelności połowowej w odniesieniu do odpowiednich grup wiekowych w 2008 r., jak następuje: 75 % w odniesieniu do TAC w 2009 r., 65 % w odniesieniu do TAC w 2010 r. oraz z zastosowaniem kolejnych zmniejszeń wynoszących 10 % w odniesieniu do kolejnych lat.

4. Następnie, jeżeli wielkość zasobów w dniu 1 stycznia w roku poprzedzającym rok stosowania TAC jest:

a) wyższa od poziomu zapobiegawczego biomasy tarłowej, TAC odpowiada wskaźnikowi śmiertelności połowowej wynoszącemu 0,4 w odpowiednich grupach wiekowych;

b) pomiędzy poziomem minimalnym biomasy tarłowej a poziomem zapobiegawczym biomasy tarłowej, TAC nie przekracza poziomu odpowiadającego wskaźnikowi śmiertelności połowowej w odpowiednich grupach wiekowych równemu wielkości obliczonej według następującego wzoru:

   0,4 – (0,2 * (poziom zapobiegawczy biomasy tarłowej – biomasa tarłowa)/poziom zapobiegawczy biomasy tarłowej – poziom minimalny biomasy tarłowej));

c) równa limitowi poziomu biomasy tarłowej lub od niego niższa, TAC nie przekracza poziomu odpowiadającego wskaźnikowi śmiertelności połowowej wynoszącemu 0,2 w odpowiednich grupach wiekowych.

▼B

5. Niezależnie od przepisów ust. 3 i 4 Rada nie ustala TAC na rok 2010 i kolejne lata na poziomie, który jest wyższy lub niższy o więcej niż 20 % w stosunku do TAC ustalonego na rok poprzedni.

6. Jeżeli zasoby dorsza, o którym mowa w ust. 1, były eksploatowane z zachowaniem wskaźnika śmiertelności połowowej bliskiego 0,4 przez trzy kolejne lata, Komisja ocenia stosowanie tego artykułu i w stosownych przypadkach postuluje zastosowanie odpowiednich środków w celu jego zmiany, tak aby zapewnić eksploatację opartą na maksymalnym podtrzymywalnym połowie.

▼M2

Artykuł 9

Specjalna procedura ustalania TAC

1. Jeżeli brakuje wystarczających informacji do ustalenia TAC zgodnie z art. 7, TAC dla stad dorsza w cieśninie Kattegat, na zachód od Szkocji i w Morzu Irlandzkim ustala się na poziomie wskazanym w opinii naukowej. Jednak jeżeli poziom wskazany w opinii naukowej jest o ponad 20 % wyższy niż TAC w roku poprzednim, ustala się je na poziomie o 20 % wyższym niż TAC w roku poprzednim, lub jeżeli poziom wskazany w opinii naukowej jest o ponad 20 % niższy niż TAC w roku poprzednim, ustala się je na poziomie o 20 % niższym niż TAC w roku poprzednim.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1– w przypadku gdy opinia naukowa wskazuje, że nie powinny mieć miejsca połowy ukierunkowane oraz że:

a) przyłowy powinny zostać zminimalizowane lub zredukowane do najniższego możliwego poziomu; lub

b) połowy dorsza powinny zostać zredukowane do najniższego możliwego poziomu –

Rada może podjąć decyzję o niestosowaniu rocznego dostosowania do TAC w kolejnym roku lub w kolejnych latach, pod warunkiem że ustalony TAC odnosi się wyłącznie do przyłowów.

3. Jeżeli brakuje wystarczających informacji do ustalenia TAC zgodnie z art. 8, TAC dla stad dorsza w Morzu Północnym, cieśninie Skagerrak i wschodniej części kanału La Manche ustala się, stosując odpowiednio ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, chyba że w wyniku konsultacji z Norwegią zostanie ustalony inny poziom TAC.

4. Jeżeli opinia naukowa wskazuje, że zastosowanie zasad określonych w art. 8 ust. 1–4 nie jest właściwe do zrealizowania celów planu, Rada może, niezależnie od wyżej wymienionych przepisów, podjąć decyzję o alternatywnym poziomie TAC.

▼B

Artykuł 10

Dostosowanie środków

1. Jeżeli osiągnięto docelowy poziom wskaźnika śmiertelności połowowej, o którym mowa w art. 5 ust. 2, lub w przypadku ocenienia przez STECF, że cel ten lub poziom minimalny i poziom zapobiegawczy biomasy tarłowej, o których mowa w art. 6, lub poziomy wskaźników śmiertelności połowowej, o których mowa w art. 7 ust. 2, nie są już odpowiednie, aby utrzymać niskie ryzyko uszczuplenia zasobów przy maksymalnie podtrzymywalnym odłowie, Rada podejmuje decyzję o nowych wartościach dla tych wymienionych poziomów.

▼B

2. W przypadku stwierdzenia przez STECF, że którekolwiek z zasobów dorsza nie odnawia się we właściwy sposób, Rada podejmuje decyzję o:

a) ustanowieniu TAC dla danego stada na poziomie niższym niż przewidują art. 7, 8 i 9;

b) ustanowieniu maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego na poziomie niższym niż przewiduje art. 12;

c) ustanowieniu odpowiednich warunków dodatkowych.

ROZDZIAŁ III

OGRANICZENIA NAKŁADU POŁOWOWEGO

Artykuł 11

System nakładu połowowego

1. TAC ustanowione w art. 7, 8 i 9 uzupełnia się systemem nakładu połowowego, w którym państwom członkowskim przydziela się uprawnienia do połowów w formie nakładu połowowego na zasadzie rocznych kwot.

2. Rada, działając na wniosek Komisji i na podstawie informacji dostarczonych przez państwa członkowskie oraz oceny STECF, o których mowa w ust. 3, może wyłączyć pewne grupy statków ze stosowania systemu nakładu połowowego, pod warunkiem że:

a) dostępne są stosowne dane dotyczące wielkości połowu i odrzutów dorsza, dzięki którym STECF może oszacować odsetek wielkości połowu dorsza na każdą odnośną grupę statków;

b) odsetek wielkości połowu dorsza według szacunku STECF nie przekracza 1,5 % całkowitej wielkości połowu dla każdej odnośnej grupy statków; oraz

c) włączenie tych grup statków do systemu nakładu połowowego stanowiłoby obciążenie administracyjne nieproporcjonalne do ich ogólnego wpływu na zasoby dorsza.

Jeżeli STECF nie jest w stanie stwierdzić, czy warunki te pozostają spełnione, Rada włącza każdą odnośną grupę statków do systemu nakładu połowowego.

3. Państwa członkowskie corocznie dostarczają Komisji i STECF stosowne informacje pozwalające ustalić, czy powyższe warunki są i pozostają spełnione zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi przez Komisję.

Artykuł 12

Przydziały nakładu połowowego

1. Każdego roku Rada podejmuje decyzję o maksymalnym dopuszczalnym nakładzie połowowym dla każdej grupy nakładu połowowego w podziale na państwa członkowskie.

2. Maksymalny dopuszczalny nakład połowowy oblicza się za pomocą podstawy ustanowionej w następujący sposób:

a) w pierwszym roku stosowania niniejszego rozporządzenia podstawę ustanawia się jako średnią nakładu połowowego w kilowatodniach z lat 2004–2006 lub 2005–2007, zgodnie z preferencjami zainteresowanych państw członkowskich, w oparciu o zalecenie STECF;

▼B

b) dla kolejnych lat stosowania niniejszego rozporządzenia podstawa jest równa maksymalnemu dopuszczalnemu nakładowi połowowemu w poprzednim roku.

3. Grupy nakładu połowowego, do których zastosowanie ma roczne dostosowanie maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego, ustanawia się w następujący sposób:

a) połowy dorsza dokonane przez statki z każdej grupy nakładu połowowego oceniane są na podstawie danych przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18, 19 i 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 199/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa ([1]);

b) dla każdego z obszarów określonych w załączniku I niniejszego rozporządzenia opracowuje się wykaz zagregowanych grup nakładu połowowego i odpowiadających im połowów dorsza, łącznie z odrzutami. Pozycje w tym wykazie są przedstawione w porządku rosnącym według połowów dorsza w każdej grupie nakładu połowowego;

c) łączne połowy dorsza przedstawione w wykazach ustanowionych zgodnie z lit. b) oblicza się w następujący sposób. Dla każdej zagregowanej grupy nakładu połowowego oblicza się sumę połowów dorsza dokonanych przez tę grupę nakładu połowowego i połowów dorsza dokonanych przez wszystkie zagregowane grupy nakładu połowowego figurujące jako poprzedzające pozycje w wykazie;

d) łączne połowy obliczone zgodnie z lit. c) oblicza się jako odsetek całkowitego połowu dorsza dokonanego przez wszystkie zagregowane grupy nakładu połowowego na tym samym obszarze.

▼M2

4. W odniesieniu do zagregowanych grup nakładu połowowego, w przypadku których łączne połowy wyrażone procentowo zgodnie z ust. 3 lit. d) wynoszą 20 % lub więcej, zastosowanie mają roczne dostosowania. Maksymalny dopuszczalny nakład połowowy dla danych grup oblicza się w następujący sposób:

a) jeżeli stosuje się art. 7 lub art. 8, do podstawy stosuje się takie samo dostosowanie wyrażone procentowo jak ustanowione w tych artykułach w odniesieniu do śmiertelności połowowej;

b) jeżeli stosuje się art. 9, stosuje się takie samo wyrażone procentowo dostosowanie nakładu połowowego jak dostosowanie TAC w stosunku do roku poprzedniego.

▼B

5. Dla grup nakładu połowowego innych niż wymienione w ust. 4 maksymalny dopuszczalny nakład połowowy należy utrzymać na poziomie podstawowym.

▼M2

6. W drodze odstępstwa od ust. 4, jeżeli maksymalny dopuszczalny nakład połowowy został ograniczony dla czterech kolejnych lat, Rada może podjąć decyzję o niestosowaniu rocznego dostosowania maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego w kolejnym roku lub w kolejnych latach.

([1]) Dz.U. L 60 z 5.2.2008, s. 1.

▼B

Artykuł 13

Przydział dodatkowego nakładu połowowego w odniesieniu do wysoce selektywnych narzędzi i rejsów połowowych, podczas których unika się połowów dorsza

1. Państwa członkowskie mogą zwiększyć maksymalny dopuszczalny nakład połowowy dla grup nakładu połowowego, w odniesieniu do których nakład został dostosowany zgodnie z art. 12 ust. 4 i przy zachowaniu warunków określonych w ust. 2–7.

2. Maksymalny dopuszczalny nakład połowowy może być zwiększony w obrębie grup nakładu połowowego, w których działalność połowowa jednego lub więcej statków:

a) jest prowadzona, gdy do dyspozycji jest tylko jedno objęte przepisami narzędzie, którego możliwości techniczne sprawiają, że – według analizy naukowej zweryfikowanej przez STECF – dorsz stanowi mniej niż 1 % połowu (wysoce selektywne narzędzia);

b) jest prowadzona tak, że dorsz stanowi mniej niż 5 % połowu podczas jednego rejsu połowowego (rejsy połowowe, podczas których unika się połowów dorsza);

c) jest prowadzona zgodnie z planem unikania połowów dorsza lub planem zmniejszania odrzutów, dzięki czemu śmiertelności połowowa dorsza w połowach uczestniczących statków zmniejsza się co najmniej o równowartość dostosowania nakładu połowowego, o którym mowa w art. 12 ust. 4; lub

d) jest prowadzona na obszarze na zachód od Szkocji, na zachód od linii wytyczonej loksodromami kolejno łączącymi punkty o współrzędnych geograficznych określonych w załączniku IV, mierzonych zgodnie z układem współrzędnych WGS84, pod warunkiem że uczestniczące statki są wyposażone w satelitarne systemy monitorowania statków (VMS).

3. Statki, o których mowa w ust. 2, podlegają zwiększonej obserwacji, zwłaszcza pod następującymi względami:

a) stosowania wyłącznie wysoce selektywnych narzędzi podczas rejsów połowowych zgodnie z ust. 2 lit. a);

b) pod względem ilości odrzutów zgodnie z ust. 2 lit. b);

c) zmniejszenia śmiertelności połowowej zgodnie z ust. 2 lit. c);

d) wielkości połowu i odrzutów, które mają miejsce na zachód od linii określonej w ust. 2 lit. d),

a także podlegają ustaleniom dotyczącym regularnego dostarczania państwu członkowskiemu danych na temat przestrzegania specjalnych warunków określonych w tych punktach.

4. Zwiększenie nakładu połowowego przewidziane w niniejszym artykule oblicza się dla każdego statku w danych grupach nakładu połowowego, które prowadzą działalność na specjalnych warunkach, o których mowa w ust. 2 lit. a), b), c) i d), oraz nie przekracza ilości koniecznej, by za użycie narzędzi koniecznych do tych działań zrekompensować dostosowanie nakładu połowowego, o którym mowa w art. 12 ust. 4.

5. Informacje o jakichkolwiek zwiększeniach przydziału nakładu połowowego, dokonanych przez państwa członkowskie, przekazywane są Komisji w terminie do 30 kwietnia roku, w którym ma miejsce rekompensata za dostosowanie nakładu połowowego. Informacje te zawierają szczegółowe dane na temat statków prowadzących działalność

▼B

na specjalnych warunkach, o których mowa w ust. 2 lit. a), b), c) i d), nakładu połowowego dla poszczególnych grup nakładu połowowego, którego realizacji przez te statki w tym roku spodziewa się państwo członkowskie, oraz na temat warunków, na jakich nakład połowowy jest monitorowany, w tym na temat ustaleń dotyczących kontroli.

6. Najpóźniej do dnia 1 marca państwa członkowskie przedstawiają Komisji sprawozdanie na temat ilości nakładu połowowego wykorzystanego w ramach działań przeprowadzonych podczas poprzedniego roku.

7. Komisja zwraca się do STECF o dokonywanie co roku porównania zmniejszenia śmiertelności dorsza osiągniętego wskutek stosowania ust. 2 lit. c) ze zmniejszeniem, które zgodnie z jego szacunkami osiągnięto by dzięki dostosowaniu nakładu połowowego, o którym mowa w art. 12 ust. 4. W świetle tej opinii Komisja może postulować dostosowania nakładu połowowego, które mogą być stosowane w następnym roku w odniesieniu do właściwej grupy narzędzi połowowych.

Artykuł 14

Obowiązki państwa członkowskiego

1. W odniesieniu do statków pływających pod jego banderą każde państwo członkowskie ustala swoją metodę przydzielania maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego poszczególnym statkom lub grupom statków w oparciu o szereg kryteriów, takich jak na przykład:

a) propagowanie dobrych praktyk rybackich, w tym zachęcanie do gromadzenia danych, zmniejszanie odrzutów i ograniczanie do minimum wpływu na młode ryby;

b) uczestnictwo w programach współpracy w celu uniknięcia niepotrzebnych przyłowów dorsza;

c) mały wpływ na środowisko, w tym niskie zużycie paliwa i niska emisja gazów cieplarnianych;

d) proporcjonalność w odniesieniu do przydziału wielkości dopuszczalnych połowów w formie kwot ryb.

2. W odniesieniu do każdego obszaru zamieszczonego w załączniku I niniejszego rozporządzenia każde państwo członkowskie wydaje specjalne zezwolenia połowowe zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1627/94 z dnia 27 czerwca 1994 r. ustanawiającym ogólne przepisy dotyczące specjalnych zezwoleń połowowych ([1]) dla statków pływających pod jego banderą, które prowadzą połowy w na tym obszarze i wykorzystują narzędzie należące do jednej z grup narzędzi zamieszczonych w załączniku I niniejszego rozporządzenia.

3. W odniesieniu do każdego obszaru zamieszczonego w załączniku I całkowita zdolność połowowa wyrażona w kW statków posiadających specjalne zezwolenie połowowe wydane zgodnie z ust. 2 nie może przekraczać maksymalnej zdolności połowowej statków, które rozpoczęły połowy objętym przepisami narzędziem w roku 2006 lub 2007 i dokonują ich w danym obszarze geograficznym.

4. Każde państwo członkowskie sporządza i prowadzi wykaz statków posiadających specjalne zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, oraz udostępnia ten wykaz Komisji i pozostałym państwom członkowskim na swojej oficjalnej stronie internetowej.

([1]) Dz.U. L 171 z 6.7.1994, s. 7.

▼B

Artykuł 15

Regulacja nakładu połowowego

Państwa członkowskie monitorują zdolność połowową i połowy swoich statków w podziale na grupy nakładu połowowego oraz podejmują stosowne działania w sytuacji, gdy dopuszczalny nakład połowowy ustalony zgodnie z art. 12 zbliża się do poziomu maksymalnego, aby nie przekroczył ustanowionych limitów.

Artykuł 16

Wymiana maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego między państwami członkowskimi i odbudowa nakładu

1. Zainteresowane państwa członkowskie mogą dostosować maksymalny dopuszczalny nakład połowowy ustanowiony zgodnie z art. 11 w celu:

a) wymian kwot dokonywanych na mocy art. 20 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002; oraz

b) ponownego przydzielenia lub odjęcia kwot dokonywanego na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 oraz art. 21 ust. 4, art. 23 ust. 1 i art. 32 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93.

2. Państwo członkowskie może dostosować maksymalny dopuszczalny nakład połowowy ustanowiony zgodnie z art. 12, jeżeli zaprzestaje ono wymiany kwot połowowych w jakimkolwiek z obszarów wymienionych w art. 3, o ile to państwa członkowskie w okresie referencyjnym dokonywało tych wymian, aby określić podstawy, o których mowa w art. 12 ust. 2, i musi zastosować dodatkowy nakład w jakiejkolwiek z odnośnych grup nakładu połowowego, aby wykorzystać odzyskane kwoty. Tej odbudowie nakładu towarzyszy zmniejszenie całkowitego dopuszczalnego nakładu przez państwo członkowskie, które zwróciło kwotę państwu członkowskiemu odzyskującemu kwotę, w zakresie odzwierciedlającym zmniejszenie kwoty połowowej, jaką dysponują jego grupy nakładów, chyba że państwo członkowskie zwracające kwotę nie wykorzystało stosownego nakładu połowowego do określenia wspomnianych wyżej podstaw.

3. Nie naruszając przepisów art. 17 ust. 2, w roku 2009 państwa członkowskie mogą zmienić swoje przydziały nakładu połowowego przez przeniesienie nakładu połowowego i zdolności połowowych pomiędzy obszarami geograficznymi, o których mowa w art. 3, pod warunkiem że przeniesienie to obejmuje działalność połowową, o której mowa w art. 13 ust. 2 lit. a) i b). O takich przeniesieniach powiadamia się Komisję. Odpowiednio zmienia się maksymalny dopuszczalny nakład połowowy, o którym mowa w art. 12 ust. 2 lit. a).

Artykuł 17

Wymiana maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego między grupami nakładu połowowego

1. Państwo członkowskie może zmienić przydziały nakładu połowowego przez przenoszenie zdolności połowowej między grupami nakładu połowowego zgodnie z warunkami ustanowionymi w ust. 2–5.

▼B

2. Dopuszcza się przeniesienie między grupami narzędzi połowowych, a nie między obszarami geograficznymi, pod warunkiem że zainteresowane państwo członkowskie dostarczy Komisji informacji o średnim połowie na jednostkę nakładu z ostatnich trzech lat w grupie narzędzi, która ma przedmiotowy nakład przekazać i w grupie narzędzi, która ma ten nakład przyjąć.

3. Jeżeli połów na jednostkę nakładu w grupie narzędzi połowowych, która ma przedmiotowy nakład przekazać, jest wyższy niż w grupie narzędzi połowowych, która ma ten nakład przyjąć, przekazania dokonuje się zasadniczo w formie pełnych kilowatodni.

4. Jeżeli połów na jednostkę nakładu w grupie narzędzi połowowych, która ma przedmiotowy nakład oddać, jest niższy niż w grupie narzędzi połowowych, która ma ten nakład przyjąć, do kwoty nakładu w grupie narzędzi połowowych, która ma przedmiotowy nakład przyjąć, stosuje się współczynnik korygujący w celu zrekompensowania wyższego połowu na jednostkę nakładu w tej grupie.

5. Komisja nakłada na STECF wymóg opracowania standardowych współczynników korygujących, które można by wykorzystać w celu ułatwienia przekazywania nakładów między grupami narzędzi połowowych o różnych wartościach połowu na jednostkę nakładu.

ROZDZIAŁ IV

MONITOROWANIE, KONTROLA I NADZÓR

▼M1

———————

▼B

Artykuł 25

Wyznaczone porty

1. Jeżeli ze wspólnotowego statku rybackiego mają być wyładowane we Wspólnocie ponad dwie tony dorsza, kapitan statku dopilnowuje, by takie wyładunki odbywały się tylko w wyznaczonych portach.

2. Każde państwo członkowskie wyznacza porty, w których odbywa się wyładunek dorsza w ilości przekraczającej dwie tony.

3. Każde państwo członkowskie zamieszcza na swojej publicznie dostępnej stronie internetowej wykaz wyznaczonych portów i odpowiednie procedury dotyczące kontroli i nadzoru w tych portach, w tym zasady i warunki rejestrowania ilości dorsza przy każdym wyładunku oraz sprawozdawczości w tym zakresie.

Komisja przekazuje te informacje wszystkim państwom członkowskim.

▼M1

———————

▼B

ROZDZIAŁ V

PROCES DECYZYJNY ORAZ PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 30

Procedura podejmowania decyzji

W przypadkach, w których niniejsze rozporządzenie stanowi, że decyzje podejmuje Rada, Rada podejmuje decyzje kwalifikowaną większością głosów na podstawie wniosku Komisji.

▼B

Artykuł 31

Zmiany w załączniku I

Na podstawie zalecenia STECF Komisja może zmienić załącznik I do niniejszego rozporządzenia zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 oraz na podstawie poniższych zasad:

a) grupy nakładu połowowego są ustanawiane możliwie jednolicie uwzględniając rodzaj poławianych zasobów biologicznych, wielkości ryb poławianych docelowo lub jako przyłów oraz wpływ działalności połowowej danej grupy nakładu połowowego na środowisko;

b) ilość i wielkość grup nakładu połowowego są opłacalne z punktu widzenia obciążenia związanego z zarządzaniem w stosunku do potrzeb ochrony.

Artykuł 32

Szczegółowe zasady

Szczegółowe zasady dotyczące stosowania art. 11 ust. 3, art. 14, 16 i 17 niniejszego rozporządzenia mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

Artykuł 33

Pomoc z Europejskiego Funduszu Rybackiego

1. Dla każdego z czterech zasobów dorsza, o których mowa w art. 1, w tych latach, w których dany zasób znajduje się poniżej odpowiedniego poziomu zapobiegawczego biomasy tarłowej określonego w art. 6, plan długoterminowy uznaje się za plan odbudowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 oraz do celów art. 21 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

2. Dla każdego z czterech zasobów dorsza, o których mowa w art. 1, w innych latach niż lata, o których mowa w ust. 1, plan długoterminowy uznaje się za plan zarządzania w rozumieniu art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 oraz do celów art. 21 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

Artykuł 34

Przegląd

Komisja – na podstawie opinii STECF oraz po konsultacji z właściwym Regionalnym Komitetem Doradczym – ocenia wpływ środków zarządzania na odnośne zasoby dorsza oraz ich odławianie, nie później niż w trzecim roku stosowania niniejszego rozporządzenia, a następnie co trzy kolejne lata stosowania niniejszego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, postuluje stosowne środki w celu jego zmiany.

▼B

Artykuł 35

Uchylenie

▼C1

Niniejszym uchyla się rozporządzenie (WE) nr 423/2004. Odesłania do przepisów rozporządzenia (WE) nr 423/2004 traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

▼B

Artykuł 36

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

Grupy nakładu połowowego zdefiniowane są przez jedną z grup narzędzi połowowych wymienionych w pkt 1 oraz jeden z obszarów geograficznych wymienionych w pkt 2.

1. Grupy narzędzi

   a) Włoki denne i niewody (OTB, OTT, PTB, SDN, SSC, SPR) o wymiarach oczek sieci:

      TR1 równym 100 mm lub większym;

      TR2 równym 70 mm lub większym, ale mniejszym niż 100 mm;

      TR3 równym 16 mm lub większym, ale mniejszym niż 32 mm;

   b) Włoki ramowe (TBB) o wymiarach oczek sieci:

      BT1 równym 120 mm lub większym;

      BT2 równym 80 mm lub większym, ale mniejszym niż 120 mm;

   c) Pławnice, sieci oplątujące (GN);

   d) Sieci trójścienne (GT);

   e) Takle (LL).

2. Grupy obszarów geograficznych:

   Do celów niniejszego załącznika stosuje się następujące grupy obszarów geograficznych:

   a) cieśnina Kattegat;

   b) (i) cieśnina Skagerrak;

      (ii) część strefy ICES IIIa nienależąca ani do cieśniny Skagerrak, ani do cieśniny Kattegat;

      strefa ICES IV oraz wody WE strefy ICES IIa;

      (iii) strefa ICES VIId;

   c) strefa ICES VIIa;

▼C1

   d) strefa ICES VIa oraz wody WE strefy ICES Vb.

▼M3

3. Na zasadzie odstępstwa od punktu 1, w odniesieniu do zarządzania nakładem połowowym w obszarze, o którym mowa w punkcie 2 lit. b), grupy narzędzi TR2 i TR1 traktuje się jako oddzielną grupę narzędzi o rozmiarze oczka sieci wynoszącym co najmniej 70 mm. Państwa członkowskie nadal informują o stosowaniu nakładu połowowego oddzielnie w odniesieniu do grup narzędzi TR1 i TR2, zgodnie z wymogami art. 33 i 34 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ([1]).

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

▼B

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓŁOWE WARTOŚCI ODNIESIENIA DLA INSPEKCJI

Cel

1. Każde państwo członkowskie określa szczegółowe wartości odniesienia dla inspekcji zgodnie z niniejszym załącznikiem.

Strategia

2. Inspekcja i nadzór działalności połowowej koncentrują się na statkach, które mogłyby prowadzić połowy dorsza. Inspekcje wyrywkowe stosuje się w odniesieniu do transportu i wprowadzania na rynek dorsza jako uzupełniający mechanizm kontroli krzyżowej, w celu zbadania skuteczności inspekcji i nadzoru.

Priorytety

3. Różnym rodzajom narzędzi połowowych przypisuje się różne poziomy znaczenia, zależnie od stopnia, w jakim ograniczenia w uprawnieniach do połowów wpływają na floty. W związku z tym każde państwo członkowskie określa priorytety szczegółowe.

Docelowe wartości odniesienia

4. Nie później niż w terminie miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie zobowiązane są wdrożyć swoje harmonogramy inspekcji uwzględniające cele wyznaczone poniżej.

   Państwa członkowskie określają i opisują strategię kontroli wyrywkowych, którą zamierzają stosować.

   Na wniosek Komisja może uzyskać dostęp do planu kontroli wyrywkowych stosowanego przez państwo członkowskie.

   a) Poziom inspekcji w portach

      Zasadniczo dokładność, jaką należy osiągnąć, powinna odpowiadać co najmniej dokładności, jaka zostałaby osiągnięta przy zastosowaniu prostej metody losowego wyboru, przy czym inspekcją powinno zostać objętych 20 % liczby wszystkich wyładunków dorsza w danym państwie członkowskim.

   b) Poziom inspekcji w odniesieniu do wprowadzania na rynek

      Inspekcja 5 % ilości dorsza oferowanego do sprzedaży na aukcjach.

   c) Poziom inspekcji na morzu

      Elastyczna wartość odniesienia: ma być ustalona po szczegółowej analizie działalności połowowej w każdym obszarze. Wartością odniesienia dla inspekcji na morzu jest liczba dni patrolowania obszarów objętych zarządzaniem w odniesieniu do dorsza, z możliwością ustalenia odrębnej wartości odniesienia dla dni patrolowania określonych obszarów.

   d) Poziom nadzoru z powietrza

      Elastyczna wartość odniesienia: ma być ustalona po szczegółowej analizie działalności połowowej w każdym obszarze oraz uwzględniająca zasoby będące do dyspozycji państwa członkowskiego.

▼B

ZAŁĄCZNIK III

ZAKRES KRAJOWYCH PROGRAMÓW KONTROLI

W krajowych programach kontroli należy określić, między innymi:

1. Środki kontroli

   Zasoby ludzkie

   a) Liczba inspektorów na lądzie i na morzu oraz okresy i strefy ich rozmieszczenia.

   Środki techniczne

   b) Liczba statków i samolotów patrolowych oraz okresy i strefy ich rozmieszczenia.

   Środki finansowe

   c) Środki z budżetu przeznaczone na rozmieszczenie zasobów ludzkich, statków i samolotów patrolowych.

2. Elektroniczny zapis i przekaz informacji związanych z działalnością połowową

   Opis systemów wprowadzonych w celu zapewnienia zgodności z art. 19, 23, 24 i 25.

3. Wyznaczenie portów

   W stosownych przypadkach wykaz portów wyznaczonych do wyładunku dorsza zgodnie z art. 25.

4. Zgłoszenie przed wyładunkiem

   Opis systemów wprowadzonych w celu zapewnienia zgodności z art. 24.

5. Kontrola wyładunków

   Opis urządzeń lub systemów wprowadzonych w celu zapewnienia zgodności z przepisami art. 20, 21, 22 i 29.

6. Procedury inspekcji

   Krajowe programy kontroli określają procedury, jakie należy stosować:

   a) przy przeprowadzaniu inspekcji na morzu i na lądzie;

   b) przy wymianie informacji z właściwymi organami wyznaczonymi przez inne państwa członkowskie jako odpowiedzialnymi za krajowy program kontroli w odniesieniu do dorsza;

   c) przy wspólnym nadzorze i wymianie inspektorów, w tym przy wyszczególnianiu uprawnień i kompetencji inspektorów prowadzących działania na wodach innych państw członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

Linia, o której mowa w art. 13 ust. 2 lit. d)

Linia, o której mowa w art. 13 ust. 2 lit. d), jest to linia wytyczona loksodromami kolejno łączącymi punkty o następujących współrzędnych geograficznych, mierzonych zgodnie z układem współrzędnych WGS84:

54 °30′ N, 10 °35′ W

55 °20′ N, 9 °50′ W

55 °30′ N, 9 °20′ W

56 °40′ N, 8 °55′ W

57 °0′ N, 9 °0′ W

57 °20′ N, 9 °20′ W

57 °50′ N, 9 °20′ W

58 °10′ N, 9 °0′ W

58 °40′ N, 7 °40′ W

59 °0′ N, 7 °30′ W

59 °20′ N, 6 °30′ W

59 °40′ N, 6 °5′ W

59 °40′ N, 5 °30′ W

60 °0′ N, 4 °50′ W

60 °15′ N, 4 °0′ W.